

[Nyhise Andersen.]

ind i dette billede, når en sag er kommet så langt, at man søger om egnsudviklingsstøtte.

Jeg vil dernæst gerne sige et par ord til hr. Ømann, som sagde, at man ikke med sandheden eller måske endda med hæderligheden i behold kunne komme til nogen anden økonomisk konklusion vedrørende fællesmarkedet end den, som vismændene er kommet til, nemlig at der på længere sigt kun er en ringe forskel mellem at være uden for og inden for EF målt i forhold til vor nationalindkomst.

Jeg må sige, at jeg synes, at hvis hr. Ømann nu virkelig vil have sandheden og hæderligheden fuldt ud i behold for sit eget vedkommende, så skulle han have anført, hvilke forudsætninger det er, vismændene har lagt til grund for det resultat, som de er nået til. Vismændene siger jo rigtignok, at på langt sigt skulle der ikke behøve at være forskel på den økonomiske vækst i de to situationer, men, siger de, med hensyn til niveauet, det samlede indkomstniveau, må man nok regne med, at det vil blive nogle procent lavere udenfor end indenfor. Det er jo en hel del mere end de 0,6 pct., som det fremgår af modstanderpjecen, og det afgørende er, at det resultat kun nås ud fra nogle ganske bestemte forudsætninger om den økonomiske politik. Her bliver jeg nødt til at citere fra det økonomiske råds formandskabs rapport fra efteråret 1971 „Markedsperspektiver og strukturproblemer“, hvor det på side 76 siges, at det må

„forudsættes, at de valutariske og beskæftigelsesmæssige problemer, der ville melde sig i den beskrevne situation,“
altså hvis man står udenfor,

„søges imødegået gennem en betydelig devaluering med ledsagende stram økonomisk politik og i øvrigt en følgelovgivning, der kan sikre, at devalueringen ikke bliver „opspist“ af indenlandske løn- og prisstigninger. Samtidig må man for at fremskynde tilpasningen i dansk økonomi og muliggøre en forcering af industrieksportens stigningstakt indstille sig på, at stigningen i det offentliges samlede ydelser til befolkningen i en periode må bringes til ophør.“

Jeg har en stærk formodning om, at den økonomiske politik, der her skildres som en

konsekvens af et dansk nej, ikke hører til SFs livretter, hvad dette angår. Og det er altså en vurdering fra vismændenes side af situationen, hvis vi siger nej. Jeg kan fuldt ud tilslutte mig den, men hvis jeg for egen regning havde fremsat denne vurdering, ved jeg da nok, at så var jeg blevet beskyldt for at drive skrækpropaganda, og så ville hr. Ømann sige, som han sagde i går, at jeg var sandelig mere politiker end objektiv videnskabsmand. Men nu er det altså ikke mig, men tre objektive videnskabsmænd, der siger dette.

Der har været en række ordførere, som har beskæftiget sig med de nuværende EF-landes forhold til u-landene. Jeg hæftede mig bl. a. ved hr. Frandsens indlæg, og det forekom mig, at der var visse dele af det, der virkede, som om det nærmest var baseret på studier over nyanskaffet litteratur på instituttet for nordisk sprog og litteratur i hr. Frandsens hjemby Århus. Vi fik vældig megen belæring i marxistisk teori om neokolonialisme. Til gengæld synes jeg nok, at indlægget som flere andre indlæg i øvrigt havde meget lidt at gøre med de faktiske forhold i Afrika og meget lidt at gøre med de forventninger, som de afrikanske lande nærer til det fremtidige samarbejde med et udvidet EF, et EF, som det jo vitterlig meget gerne ser Danmark deltage i. Jeg minder om oplysninger, som udenrigsministeren ved tidligere lejlighed har givet om henvendelser, han har fået med det sigte.

Det er da rigtigt, det ved vi alle, at der i den første tid efter selvstændigheden gennemgående har været snævrere, tosidige forbindelser mellem de tidligere kolonimagter og deres tidligere nu selvstændige kolonier. Det har f. eks. vist sig ved, at kontakterne på tværs i Afrika mellem de fransktalende og de engelsktalende lande har været meget begrænsede. På det punkt er en ændring på vej, og en udvidelse af EF vil i høj grad bidrage til at fremskynde denne ændring.

Jeg vil gerne, da man jo har været så vældig kritisk over for EFs præferenceordninger, sige, at det kan efter min mening ikke bestrides, at allerede de nuværende præferenceordninger fra EFs side er af stor værdi for udviklingslandene. Det blev faktisk erkendt på UNCTAD III konferencen for nylig. Det er rigtigt, at der er lofter, som for